

Hoofdstuk 8:

Konstanz & Burg Reuland

Vincent wist meteen dat hij het was, toen hij hem zag komen aanlopen. Hij vóelde hem zelfs. Het was een gedistingeerde grijscharige heer in een nette colbert met een ruitjesmotief en hieronder zo'n geaffecteerd sjaltje. Hij droeg leren handschoenen en in één hand had hij een paraplu vast. Hier liep een gepensioneerde grootindustriële, of anders dan toch oude adel; in ieder geval iemand die gewend was in grote welstand te leven en leiding te geven aan anderen, zoveel was duidelijk. Maar Vincent wist dat dit in werkelijkheid een man was die al ruim 100 jaar oud was, iemand die net als hij de Gave had en degene die de laatste decennia Imogen Waller had opgejaagd: Charles de Commenay.

Hij verschoof onrustig op zijn stoel en vroeg zich niet voor het eerst af of dit allemaal wel zo'n goed idee was. Het was nog maar een paar weken geleden dat hij dat hotel aan de Oostzee was ontvlucht en aan de greep was ontsnapt van mevrouw Waller. Hij was schielijk terug gekeerd naar Amsterdam, had zijn werkzaamheden bij GetIt.com weer opgepakt en was verder gegaan met het conditioneren van Maria Gutierrez. Zijn oude leventje had zijn loop weer gevonden, zogezegd. En daar had hij allemaal bij kunnen laten.

Maar de waarheid was dat hij het nog niet los had kunnen laten. Hij was nog steeds woedend op Imogen Waller, maar wist aanvankelijk niet eens wat er met haar gebeurd was op die bewuste nacht. En zo had hij IJsbrand op de huid gezeten om meer informatie boven water te krijgen. Toegegeven, IJs was een waar genie. Hij had een heus politieverlag opgediept uit de krochten van het internet van de gebeurtenissen in die bewuste nacht op het parkeerterrein bij Hotel Seeblick. Een ooggetuige berichtte over een vechtpartij waarin een man op andere mannen had geschoten. In het rumoer waren uiteindelijk twee vrouwen in een gereedstaande Mercedes weg gereden. Andere getuigenverklaringen bevestigden dit beeld. Had mevrouw Waller haar aanvallers zich tegen elkaar laten keren? Het leek erop. In ieder geval leek duidelijk dat ze tóch weer was ontsnapt.

Vincent had in de eerste dagen gevreesd weer te horen van mevrouw Waller, maar het was akelig stil gebleven. Toen hij heel voorzichtig had geïnformeerd naar dat huis van haar in Castricum, vond hij uit dat het verlaten was en in de verkoop was gezet.

Daar had het nog steeds bij kunnen blijven, als Vincent niet had gevraagd naar die bewakingsbeelden van hotel Steinerwirt, dat hotel bij Oldenburg, die IJs eerder al had had bemachtigd. Blijkbaar was het een hele tour geweest die te bemachtigen, want met glinsterende ogen van trots had IJs hem meegenomen naar zijn werkkamer en op zijn computer de *footage* getoond. Meer dan twee uur had Vincent nodig gehad om alles te bestuderen: een auto die bij het hotel komt, twee donker geklede mannen, een tijd later hij zelf toen hij met de dames vluchtte en nog later opnieuw twee mannen, die niet veel later met twee zware zakken terug keerden.

Het was allemaal niet heel opzienbarend en verrassend, tot hem iets anders was

opgevallen: in de hoek van één camerapositie kon je nèt een verderop aan de straat geparkeerde auto zien staan. Het lichtpuntje van een brandende sigaret bevestigde dat er iemand achter het stuur zat. Eén keer; toen een schaarse auto passeerde, viel er licht op de auto en had Vincent twee dingen gezien: dat het een oude man was die in die auto zat en... wat het kenteken van de auto was.

En dat was het begin geweest van een nieuwe zoektocht. Had die mysterieuze man de gebeurtenissen gadeslagen of zelfs aangestuurd? En was hij dan misschien die Charles waar mevrouw Waller het steeds over had? IJs zou IJs niet zijn als hij niet binnen een uur, via routes die even buitensporig als illegaal waren, de persoonsgegevens bij het kenteken had gevonden: het was een Zwitsers kenteken en behoorde tot een zeker C.X.C. Roublon de Commenay, gevestigd in een sjiek penthouse in Bottighofen, Zwitserland. Het kostte IJs maar enkele seconden om uit te vinden dat het een plaatsje aan de Bodensee was, op maar twee kilometer van Konstanz.

Het was een buitenkansje die Vincent werd geboden, en hij had begrepen dat hij die niet kon laten liggen. En zo had hij de stap genomen om contact te leggen met de Nemesis van Imogen Waller.

“Meneer Vegelij”, zei De Commenay die lijnrecht op Vincent’s tafeltje was komen aanlopen, alsof hij hem ook al had herkend, “Wat een genoegen elkaar te treffen.”

Vincent stond schutterig op, maar de man leek niet van zins zijn hand te schudden.

“Wat een... mondaine uitspanning... heeft u gekozen. En dan de locatie, ook heel bijzonder”, glimlachte De Commenay op conversatietoon, terwijl die fronsend een stoel inspecteerde en er zich vervolgens in neerzette, “Wat dacht u? U komt uit Nederland, in Zwitserland, laten we halverwege afspreken? In Duitsland dus?”

“Tja”, zei Vincent, “Het leek me wel... praktisch”. Hij had een gelegenheid gezocht waar ze ongestoord zouden kunnen praten. En zo was hij uitgekomen in Konstanz bij het ‘Constanzer Wirthaus’, dat net buiten het centrum lag, een grote tuin had aan de rivier met uitzicht op de monumentale Alte Rheinbrücke.

“Ach: de jeugd van tegenwoordig is altijd zo praktisch ingesteld”, vond de oude man, “waar is de romantiek en het gevoel voor decorum?”. De man had een gelooid fijn gerimpeld gezicht dat zijn hoge leeftijd verried, maar leek nog zeer fit. Daar kwam bij dat Vincent een heel sterke... aanwezigheid... voelde bij hem; veel sterker als bij mevrouw Waller of die ene dame daar in dat restaurant in New York, ‘L. Khupane’. Het maakte hem opeens angstig: want waar had hij zich nu weer mee ingelaten? ‘*Weet je zeker dat dit een goed idee is?*’; de vraag die Goof hem meermalen had gesteld, bleef maar resoneren.

Een kelner kwam aanlopen om bestellingen op te nemen. De Commenay bestelde een zwarte koffie. Vincent een biertje, alsof dat de zenuwen kon bedaren.

“Zo, jonge vriend”, zei De Commenay, die nog steeds die paraplu van hem vast hield, zelfs nu hij zat. Toegegeven; het was bewolkt, maar de kans dat het ging regenen leek toch klein, “Normaliter ben ik niet zo in voor dit soort ontmoetingen, maar u noemde een bepaalde naam die mijn aandacht wekte.”

“Imogen Waller”, zei Vincent wellicht ten overvloede.

“Imogen”, verbeterde De Commenay, “Die achternaam zegt me niet zoveel; die zal ze vast om de zoveel jaar veranderen. Maar aan die voornaam is ze blijkbaar te gehecht.”

“U kent haar vanuit het verleden? Jullie waren vroeger geliefden, begreep ik?”, waagde Vincent de vragen te stellen die op zijn lippen brandden.

De Commenay keek hem onderzoekend aan; “We waren een flinke tijd geleden... bevriend. In onze jonge wilde jaren. Wat een prachtige tijd was dat; de jaren twintig, het interbellum.”

“Dat is meer dan tachtig jaar geleden”, zei Vincent.

De Commenay glimlachte, “Kom, kom, meneer Vegelij. U bent enige tijd, de ... beschermeling geweest van mijn lieve Imogen. U weet van onze... bijzondere eigenschap. Doe u alstublieft niet dommer voor dan u bent.”

Vincent knikte. Natuurlijk had hij hier eerder over gesproken met mevrouw Waller, maar zij was nooit diep op zijn vragen ingegaan. Blijkbaar werden mensen met de Gave minder snel oud en was het zo simpel als dat. Maar hij had nog steeds niet het idee dat dit de volledige waarheid was. Hij besloot het onderwerp te laten rusten en vroeg: “Waarom wilt u mevrouw Waller dood hebben, als u oude geliefden bent?”

De Commenay schudde zijn hoofd, “Ik weet dat het iets van deze tijd is om al je lief en leed open en bloot ten toon te spreiden, maar u zult al hebben begrepen dat ik een man ben van de oude stempel. Ik zwijg over mijn persoonlijke affaires, de belangrijke zaken die het hart beroeren. Mijn... noodlottige geschiedenis met Imogen is aan mij en aan mij alleen.”

“Bent u verraden door haar of zo? Bedrogen? Door uw *belle*?”, drong Vincent aan, het laatste woord met zijn handen voorziend van aanhalingstekens.

De Commenay hief een behandschoende hand, “Hier moet ik u stoppen. Ik ben absoluut niet hier gekomen om te worden uitgehoord.”

Vincent voelde zich boos worden, “Ook niet als ik u ervan beschuldig dat u twee keer... marionetten van u op ons af hebt gestuurd om ons te pakken... of misschien wel te doden.”

De oude man toonde een superieur glimlachje; “U begrijpt dat ik in alle omstandigheden uw aantijging in alle toonaarden zal ontkennen. Begrijpt u in ieder alstublieft dat ik tot op heden ook geen enkele reden heb gehad om in welk opzicht dan ook ú als tegenstander te beschouwen.”

Vincent knikte nadenkend. De subtiele bedreiging was hem niet ontgaan.

“Uitstekend”, glimlachte De Commenay, “Laat me dan nu ú een vraag stellen. Eentje maar. Waarom bent u hier naar toe gekomen om het met mij over Imogen te praten? Wat wilt u van me?”

Vincent boog zich naar voren en zei: “Ik heb een aanbod voor u!”

De Commenay lachte dun, bijna alsof hij al wist wat Vincent ging zeggen; “Ik luister...”

“Daar ben je”, was het eerste wat ze zei toen hij binnen kwam, “Ik moet toegeven dat ik niet meer had gedacht je nog te zien!” Vincent’s ogen moesten wennen aan het schaarse licht in de kamer voor hij zag dat mevrouw Waller diep weggezakt zat in een fauteuil in de hoek van de kamer. Ze had een dekentje over haar schoot en zag er klein en kwetsbaar uit: eerder een oud omaatje dan het kwaadaardige secreet dat hij inmiddels kende.

Vincent merkte dat juffrouw Nieman achter hem de kamer binnen kwam. Net als alle vorige keren had ze bij de voordeur klaar gestaan toen hij was gearriveerd. Mevrouw was wederom in België neergestreken, maar nu diep in de Ardennen, in Burg Reuland, een klein dorpje op de grens met Luxemburg en Duitsland. Ze leek wel een gewond dier dat zich zo ver mogelijk had teruggetrokken. Ze bewoonde niet eens een vrijstaande villa meer, had Vincent eerder tot zijn verbazing gemerkt. Ze bleek nu te wonen in een *familienhaus*, dat in meerdere wooneenheden opgesplitst was. Het huis ademde met het vele hout en de bloembakken voor de ramen een landelijke, kneuterige sfeer die Vincent helemaal niet vond passen bij de strenge mevrouw Waller.

“Wat een fijne woning heeft u hier, mevrouw Waller. Leuk om hier eens te zijn”, loog Vincent.

Mevrouw Waller keek hem boos aan: “Hou op, Vincent, met je toneelstukje. Vertel liever waarom je hier bent.”

“Ik heb contact met u opgenomen, omdat ik u nog één keer wilde spreken”, zei Vincent. Hij ging zitten in de enige vrije andere fauteuil in de kamer. Niemand bleef intussen staan naast de deur, als de wachthond die ze natuurlijk ook was. Het was Vincent opgevallen dat haar neus een beetje scheef stond; ook zij had de schermutselingen van de laatste tijd niet ongeschonden doorstaan.

Mevrouw Waller glimlachte dun; “Ben je niet bang dat ik je niet opnieuw... overneem?”

Vincent moet lachen, “Dat is zelfs voor u wel heel recht voor de raap! Maar het antwoord is: nee. Ik heb óók geleerd van de laatste ontmoeting.” Hij sprak de waarheid: die allerlaatste keer, toen hij bij hotel Seeblick was weggereden, had mevrouw Waller voor het laatst geprobeerd hem... geestelijk te verkrachten. Maar toen was het hem voor het eerst gelukt zijn ‘fort intact te houden’, zoals hij het noemde.

Hij had later geprobeerd de situatie te herhalen met Maria Gutierrez. Zij was inmiddels met hem gaan samenwonen in IJburg: dat was gewoon het handigste, omdat Maria nog steeds niet helemaal goed geconditioneerd was en Vincent nog dagelijks werk aan haar had. Hij had in speciale oefeningen de rollen omgedraaid, door Maria instructies te geven hoe ze haar fort moest bewaken en vervolgens zelf te proberen of het hem nog lukte binnen te komen. Natuurlijk had hij voor de zekerheid een zijdeurtje gecreëerd, voor als ze onverhoopt hier in zou slagen, maar dat had hij nooit hoeven te gebruiken. Toch hadden de oefeningen hem veel geleerd over hoe het precies werkte. Hoe iemand een ander kon binnen dringen en hoe je dat kon voorkomen. Het had iets te maken met afstemmen op een golflengte, zoals een radio. De beste manier om iemand buiten te houden was eenvoudigweg meteen van golflengte te wijzigen.

“Sta je me toe het eens te proberen?”, vroeg mevrouw Waller.

Vincent maakte een handbeweging; “Je gaat je gang maar”. Daarna zei hij tegen mevrouw Niemand, alsof ze een kelner was, “Een glas koud water graag.” Hij was nog niet uitgesproken of hij voelde ... iets glijden, bewegen. Die kever in zijn hoofd. Meteen deed hij wat hij zo vaak geïmagineerd had en meteen vervloog dat vreemde gevoel. Hij keek naar mevrouw Waller en zag tot zijn genoegen dat ze verbaasd leek.

“U ziet dat ik niet stil heb gezeten”, zei Vincent glimlachend. Mevrouw Waller keek hem met een boze blik aan en alwèèr merkte Vincent dat ze het probeerde. Sneller nu, dringender. Nog resoluter dan de vorige keer sloot hij zijn fort.

“Alstublieft, mevrouw Waller, bespaar u toch de moeite. En laat nu eindelijk juffrouw Niemand eens mijn drankje halen. Zo gaat u toch niet met gasten om.”

Het duurde heel even voor mevrouw Waller zich herpakte; “Natuurlijk.”

Niemand zette zich eindelijk in beweging en liep de kamer uit.

“Nou, ter zake dan maar. Waarom ben je hier, Vincent?”, vroeg mevrouw Waller, “En hoe heb je me überhaupt gevonden?”

Vincent haalde zijn schouders op. Hij had geen enkele aandrang om erover te vertellen hoe intensief hij, samen met IJs, had moeten zoeken voor ze haar hadden gevonden. Uiteindelijk hadden ze ontdekt dat het huis in St. Genisius Rode was verkocht aan een niet-bestaand persoon. Vincent had ter plekke poolshoogte genomen en begrepen van de makelaar dat mevrouw Waller een week hier had gebivakkeerd, voor ze verder was getrokken.

Stomtoevallig sprak hij daarna een buurvrouw die enkele woorden gewisseld had met juffrouw Nieman; een heel autistische vrouw volgens haar, “heel zielig”. Nieman had plompverloren geantwoord dat ze naar Burg Reuland verhuisden. Blijkbaar had mevrouw Waller toch een steekje laten vallen bij het conditioneren, of was ze gewoon onzorgvuldig geweest. De buurvrouw herinnerde zich de plaatsnaam ook nog eens, omdat ze er zelf jaren geleden wel eens in de buurt op vakantie was geweest.

En vanaf dat moment was het, om in de woorden van IJs te spreken: een ‘stukje gebak’ geweest mevrouw Waller op te sporen. IJs was meteen (op de bekende onnavolgbaar en volstrekt illegale wijze) enkele bevolkingsregisters ingedoken. Er was maar één nieuwe bewoner in Burg Reuland ingeschreven in de laatste maanden en die persoon beantwoorde perfect aan wat ze zochten: een oudere dame met haar verzorgster schuine streep gezelschapsdame.

“Domaine St. Vincent”, zuchtte mevrouw Waller teleurgesteld, alsof ze zijn gedachten kon lezen, “Dat moet het zijn geweest. Ik wist dat het een vergissing was daar terug te keren, hoe kort ook.”

Vincent zei niets.

“Hoe ironisch ook: het huis dat jouw naam draagt. Maar maak je geen illusies jongeman, dat was niets meer dan een opvallend toeval.”

Vincent knikte. Dat had ze hem eerder verteld, op één van die avonden in de begintijd dat hij haar daar had bezocht. Ze had nadenkend gezegd dat de naam Vincent haar wèl ergens anders aan had doen denken. Vincent had toen al geweten van mevrouw Waller dat ze in haar ‘schaarse vrije tijd’, zoals ze het noemde, wel eens de geschiedenisboeken in dook om op zoek te gaan naar soortgenoten; andere ‘Luciden’, zoals zij het noemde. Zoals Vincent ook al wist, meden verreweg de meeste Luciden de schijnwerpers en dat was waarom er op het eerste oog maar weinig opvallende gevallen waren. Maar mevrouw Waller wist natuurlijk wel precies waar ze naar moest zoeken en had een aantal klinkende voorbeelden van vermeende andere Luciden.

En ten slotte had ze zich herinnerd waarom die naam Vincent haar iets zei.

“Ik heb het”, zei mevrouw Waller bijna opgewonden. “Een zevende-eeuwse graaf, Madelgarius geheten, hij is het!” Ze vertelde over dat hij naar verluidt een afstammeling van de Merovingiërs, het vroegste Franse koninklijk geslacht. Hij had op latere leeftijd een abdij gesticht, Hautmont geheten, en had zijn Gave gebruikt om grote groepen mensen te begeisteren. Als een soort overstuurde ‘Vincent Charme Nudge’. Maar dat was uiteindelijk vreselijk mis gegaan.

“Een klassiek geval van verkeerde conditionering, zelfoverschatting en zelfverheerlijking, waar ik zo veel voorbeelden van gezien heb”, zei mevrouw Waller, “Al die arme gelovigen waren zulke extreem devote volgelingen van Madelgarius geworden, dat ze vervolgens elkaar de haren in vlogen. Stomweg omdat ze dachten dat ze elkaar in de weg zaten bij het vereren van hun heilige.”

“Wat is er gebeurd dan?”, vroeg Vincent.

“Er brak een ruzie uit en die ontspoorde volledig. Er vielen honderden doden, de abdij ging volledig in vlammen op en Madelgarius wist maar ternauwernood het inferno te ontvluchten. Hij bracht de rest van zijn leven in afzondering door op een afgelegen landgoed.”

“Maar wat is nou de link met mijn naam?”

“Heb ik dat nog niet verteld. Hij noemde zich als kloosterling Sint Vincentius, natuurlijk. Sint Vincent, begrijp je?”

“Je hebt nog steeds mijn vraag niet beantwoord”, bracht mevrouw Waller hem terug naar het heden. Ze nam een klein glaasje portwijn aan van Nieman. Pas daarna kreeg Vincent zijn glaasje water. De prioriteiten kunnen maar duidelijk zijn, bedacht Vincent zich.

“Wat ik hier doe?”, glimlachte hij, “Ik wilde u graag nog een laatste keer zien.”

“Dat is het niet!”, beet mevrouw Waller hem geïrriteerd toe. Ze leek Vincent opeens gespannen. Het zinde de vrouw niets dat ze niet de teugels in handen had; dat hij de controle had overgenomen.

“Weet u, ik ben gefascineerd door uw geschiedenis met Charles. Hoe noemde u hem? Uw ‘beau’? Waren jullie verliefd in jullie jonge jaren? In de jaren ’20? Toen moeten jullie, wat... eind twintigers, vroege dertigers, geweest zijn? Ik kan er maar niet achter komen wat er toch gebeurd is tussen jullie.”

Mevrouw Waller keek hem boos aan; “Dat zul je van mij niet horen, jongeman, daar heb ik geen enkele aandrang toe. Daar heb je niets mee te maken.”

Vincent boog zich naar voren en beet haar toe: “Oh, wel zeker heb ik daar wat mee te maken! Ik ben er midden in terecht gekomen! Moet ik u er aan herinneren dat ik een aanvaller heb moeten dood slaan in Oldenburg? Iemand heb doodgeschoten in dat hotel bij Kiel?”

Mevrouw Waller schudde niet-begrijpend het hoofd; “Twee... instrumenten... van Charles. Niet meer dan dat. Is dat echt waar je mee zit?”

“En of ik daar mee zit”, viel Vincent uit, “Dat waren mensen van vlees en bloed. Misschien toen inmiddels niet meer, omdat ze door Charles waren... hoe zei u het... uitgebeend, tot alleen een lege huls over was, maar dan nog!”

Mevrouw Waller schudde nukkig haar hoofd.

Vincent ging nog verder naar voren zitten, “Daar komt bij, mevrouw Waller. U heeft me gebruikt, meerdere keren, en daarvoor heb ik u nog steeds niet vergeven.”

Mevrouw Waller keek met aan met ogen die brandden van haat, “Wat wil je dan, zeg het dan? Me te lijf gaan? Juffrouw Nieman zal dat voorkomen.”

Vincent schudde zijn hoofd. “Ik zal u niet te lijf gaan. Maar iemand anders, die ik heb gesproken over uw noodlottige affaire van lang vervlogen tijden, wel!”

Mevrouw Waller staarde hem aan en deed zichtbaar moeite hem te volgen. Toen werd ze opeens bleek. “Nee, dat heb je niet...”

Vincent knikte. “Charles. Ik heb hem gesproken in zijn woonplaats. Een alleraardigste man. Maak u zelf geen illusies: hij heeft deze keer een klein leger verzameld. U maakt geen schijn van kans.” Met deze woorden dronk Vincent zijn glas water leeg en klopte op de leuning van zijn fauteuil. “Het was leuk u nog een keer gesproken te hebben.”

Mevrouw Waller keek hem met een blik aan die kon doden. Vincent merkte dat juffrouw Nieman haar spieren aanspande en haar vuisten had gebald. Heel even was Vincent bang dat de lakei van Waller hem zou aanvallen, hier en nu. Maar toen zag hij hoe de vrouw verslapte en dat mevrouw Waller het hoofd boog.

“Je weet niet wat je doet, domme, domme jongen”, fluisterde mevrouw Waller toen ze weer op keek. Ze zag er opeens dodelijk vermoeid uit en maakte een beweging met haar hand alsof ze een vlieg weg joeg.

Dat was het teken voor Vincent om zich om te draaien en naar de voordeur te lopen. Hij

wist toen al dat dit de laatste keer was dat hij mevrouw Waller in levende lijve zou zien.
Want hij had geen woord gelogen over Charles...

Wordt vervolgd